

Til § 28.

Den nugældende Bestemmelse angaaende Skattebesvigelser overfor Kommunen har vist sig ret mangelfuld. Man har derfor anset det for rettest at optage de i Lov Nr. 110 af 18. April 1910 §§ 28—30 givne Regler om dette Emne med de fornødne formelle Ændringer.

Til §§ 31—32.

Det er af saa væsentlig Betydning for Kommunernes Økonomi, at Fortegnelserne over de skattepligtige nogenlunde stemme med de virkelige Forhold, at den ringe Ulejlighed, som Pligten til at melde Fra- og Tilflytning vil volde de skattepligtige, formentlig rigelig vil opvejes af Fordelen for Kommunen i dens Helhed.

Til § 38.

Ved denne Bestemmelse imødekommes et af »De samvirkende Sogneraadsfor-
 eninger« fremsat Ønske, som Indenrigsministeriet hidtil har savnet Lovhjemmel til at imødekomme, jfr. Landkommunalloven af 6. Juli 1867 § 25.

Et Medlem, *Jørg. Pedersen*, ønsker tilføjet:

Jeg har ikke kunnet slutte mig til § 10 i den foreliggende Skikkelse, fordi denne Paragrafs Indhold ikke blot afviger fra, men ganske bryder med det hidtil fulgte Princip for Paalæg af Skat til Erhvervskommunen. Efter den gældende Lov paalægges denne Skat som en til Erhvervskommunen fastsat Afgift, der uden Hensyn til den paagældende Indtægts Størrelse eller til vedkommende Skatteydere økonomiske Evne beregnes med en lovbestemt Del af »Kommunens Skatteprocent«: det faste og korrekte Udtryk for, hvilken Procentdel af Kommunens virkelige Indtægt der behøves for at dække dens Udgifter. I Stedet herfor forlanger man nu, at Skatten ikke blot skal beregnes efter Kommunens Ligningsprocent i Stedet for »Skatteprocenten«, men man kræver tillige for Erhvervskommunens Ligningsmyndighed Ret til at skønne over Skatteyderens »Lejlighed« og i Henhold til dette Skøn forhøje eller nedsætte hans Indtægt i Erhvervskommunen ganske paa samme Maade, som om han boede i Kommunen.

Formaalet hermed er selvfølgelig at skaffe Erhvervskommunerne et større Udbytte af disse Indtægter end hidtil, og dette Formaal erkender jeg for i og for sig berettiget. Jeg har derfor sluttet mig til Fordringen om, at et større Antal Personer end hidtil bliver skattepligtige til den Kommune, hvorfra de har deres Indtægt uden at bo der; allerede dette vil i mange Tilfælde give et ikke ubetydeligt Bidrag til Erhvervskommunens Skatteindtægt. Jeg har fremdeles — om end ikke uden principielle Betæneligheder — givet min Tilslutning til at beskatte Erhvervsindtægten med Ligningsprocenten i Stedet for med »Skatteprocenten«, hvilket gennemgaaende vilde betyde en Forhøjelse med ca. 50 pCt. Og da man ikke fandt dette tilstrækkeligt, har jeg yderligere tilbudt Forhandling om en Bestemmelse, hvorved der gives Erhvervskommunen Ret til indenfor visse Grænser og efter lovbestemte Regler at forhøje Indtægten, før Skatten beregnes, hvorved der, særlig for større Indtægters Vedkommende, vilde kunne opnaas tilnærmelsesvis det samme Udbytte af Skatten som ved Forhøjelse efter Opholdskommunens Ligningsregler. Men heller ikke dette Forslag vandt den enstemmige Tilslutning, som var dets Forudsætning.

Da jeg ikke kan anbefale en Ændring, der giver en hvilken som helst Kommune i Landet, hvorfra en maaske fjernt boende Mand har en der i Kommunen skattepligtig